

illust: jen_jen| story: Haniztarr

ผมหลอก
เขาว่าป็น
แมว

#บั้นท้ายคุณอาเธอร์

ข้อมูลเบื้องต้น

ทฤษฎีโอเมก้าเวิร์สดังต่อไปนี้มีการปรับเปลี่ยนข้อมูลบางส่วนเพื่อใช้สำหรับประกอบการอ่านนิยายเรื่องนี้เท่านั้น

⇒ โอเมก้าเวิร์ส (Omegaverse) คือจักรวาลสมมติหนึ่งที่มีการแบ่งแยกลำดับชั้นชั้นของประชากรด้วยเพศรองที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดนอกเหนือจากเพศหลัก ซึ่ง 4 กลุ่มที่จะกล่าวถึงในเรื่องนี้เป็นส่วนใหญ่ประกอบด้วย อีนิกม่า อัลฟ่า เบต้า และโอเมก้า

⇒ อีนิกม่า (Enigma)

กลุ่มประชากรที่พบน้อยที่สุด หลงเหลืออยู่เพียงไม่กี่คนบนโลก อีนิกม้ามักมีความเป็นผู้นำสูงและแข็งแกร่งมากที่สุดเมื่อเทียบกับเพศรองอื่นๆ ลักษณะภายนอกรวมถึงความสามารถคล้ายคลึงกับอัลฟ่าจนแทบแยกไม่ออก ต้องอาศัยวิธีการตรวจทางการแพทย์เท่านั้นถึงจะรู้ คนกลุ่มนี้มักควบคุมฟีโรโมนและอาการรัดของตัวเองได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังสามารถเปลี่ยนอัลฟ่าให้กลายเป็นโอเมก้าได้ หากมีเพศสัมพันธ์กัน อัลฟ่าคนนั้นจะสามารถตั้งครอกได้เหมือนกับโอเมก้า แต่ข้อมูลในเอกสารทางราชการจะยังคงระบุไว้ว่าเป็น

อัลฟาดังเดิม

สำหรับนิยายเรื่องนี้ การเปลี่ยนเพศของผู้อื่นต้องได้รับการยินยอมจากคู่นอนของตัวเองก่อน เป็นไปตามกฎหมายของรัฐบาล หากไม่ได้รับการยินยอม อีกฝ่ายคนนั้นจะมีความผิดและถูกลงโทษสถานหนักทันที

⇒ อัลฟา (Alpha)

ประชากรกลุ่มนี้มักมีชาติตระกูลดี ฉลาด โดยอัลฟาจะมีฟีโรโมนเฉพาะตัวไว้สำหรับดึงดูดเพศรองอื่นๆ ให้เข้ามาสนใจ ในบางกรณีฟีโรโมนนี้สามารถใช้กดขี่ศัตรูให้เกรงกลัวได้ โดยรวมแล้วอัลฟามีพลังกำลังเป็นรองแค่อีนิกมาเท่านั้น ในประเทศลิโซเนีย คนกลุ่มนี้มักเป็นกลุ่มคนที่ทำงานให้แก่รัฐบาล รวมไปถึงลูกน้องคนสนิทของเจ้านายในตระกูลชั้นสูง เช่น ตระกูลแมคคลาเรน

⇒ เบต้า (Beta)

ประชากรทั่วไปในประเทศ ไม่มีฟีโรโมนเฉพาะตัว ไม่มีอาการฮิตและรัด สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติเพราะไม่ได้รับผลกระทบจากกลิ่นของอัลฟาและโอเมก้า ประชากรในประเทศที่เป็นเบต้าส่วนใหญ่คือพนักงานบริษัท พนักงานในร้านค้าทั่วไป เบต้าจะมีจำนวนมากที่สุดในประเทศลิโซเนีย

⇒ โอเมก้า (Omega)

ประชากรกลุ่มนี้มักถูกข่มเหงรังแกอยู่บ่อยครั้ง ไม่ค่อยมีความโดดเด่นในสังคม แต่มีโอเมก้าอยู่กลุ่มหนึ่งที่มีทักษะจะเป็นที่หมายปองของเหล่าอีนิกมาและอัลฟา โดยจะเรียกกันว่า *‘ควีนโอเมก้า’* โอเมก้ากลุ่มนี้เกิดในตระกูลชั้นสูง พ่อและแม่เป็นโอเมก้าเลือดบริสุทธิ์ ฟีโรโมนของควีนโอเมก้ามักกลิ่นหอมรุนแรงมากเป็นพิเศษไม่ได้อยู่ในช่วงฮิต นิสัยส่วนใหญ่ค่อนข้างเย่อหยิ่ง ทะนงตัว เอาแต่ใจเพราะถูกเลี้ยงมาดุจไข่มุนี

ฮีต (Heat)

ช่วงเวลาที่ไอเมก้ามีความต้องการทางเพศสูง อาการนี้มักเกิดขึ้นเป็นเวลา 3-7 วัน เดือนละ 1-2 ครั้ง หรือมากกว่านั้นหากได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้า ในช่วงนี้ไอเมก้าจะปล่อยฟีโรโมนออกมา มากจนสามารถดึงดูดความสนใจจากอินิกม่าและอัลฟาได้เป็นอย่างดี วิธีการระงับฮีตนอกจากการมีเพศสัมพันธ์แล้ว ก็ยังสามารถกินยา เพื่อระงับอาการเหล่านี้ได้

รัด (Rut) หรือฤดูผสมพันธุ์ของหมาป่า

ช่วงที่อินิกม่าและอัลฟามีความต้องการที่จะผสมพันธุ์สูง ในกลุ่มหมาป่ามักเกิดอาการรัดเป็นรอบๆ รอบละหนึ่งเดือน ระหว่างนี้พวกหมาป่าจึงมักเก็บตัวไม่ออกไปไหน เพราะช่วงที่เกิดอาการรัด นอกจากความต้องการทางเพศจะสูงแล้ว อารมณ์ก็จะแปรปรวนดุร้ายมากกว่าปกติ ทั้งนี้สามารถควบคุมตัวเองได้ด้วยการจำศีลอยู่ในพื้นที่ของตัวเอง ไม่ออกไปพบเจอใครจนกว่าจะหมดระยะเวลารัด อาการเหล่านี้ในมนุษย์ทั่วไปสามารถจัดการระงับได้

แต่สำหรับตระกูลแมคคลาเรนจะมีสมุนไพรรักษาที่ใช้สำหรับฉีดเพื่อระงับการแพร่กระจายของฟีโรโมนโดยเฉพาะ ซึ่งจะทำให้ผู้อื่นไม่สามารถแยกแยะกลิ่นได้ แม้อินิกม่าจะสามารถควบคุมฟีโรโมนได้ดีอยู่แล้ว แต่ก็เพียงแค่ระยะสั้นเท่านั้น ฉะนั้นการฉีดยาจะช่วยขยายระยะเวลาควบคุมกลิ่นให้นานขึ้น แต่ผลข้างเคียงหากใช้มากเกินไปอาจทำให้ฟีโรโมนจางลง เกิดความผิดปกติของกลิ่น ในบางรายฟีโรโมนอาจจะหายไปตลอดชีวิต

การสร้างพันธะ (Bond)

การที่อินิกม่าหรืออัลฟาติดตามองคูของตนเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของด้วยวิธีการกัดที่จุดชีพจรของอีกฝ่าย เช่น บริเวณลำคอ

ข้อมือ โดยหลังจากถูกสร้างรอยแล้วพีโรโมนของผู้ที่ถูกทำพันธะจะมีผลต่อคู่ของตัวเองเพียงคนเดียว และรอยพันธะที่ถูกสร้างขึ้นจะไม่สามารถลบได้ตลอดชีวิต

พีโรโมน

กลิ่นเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล พบในอีนิกม่า อัลฟา โอเมก้า กลิ่นเหล่านี้มีไว้สำหรับดึงดูดเพศอื่นๆ ในอีนิกม่าและอัลฟาสามารถใช้กดขี่ควบคุมได้ แต่กลุ่มเบต้าจะไม่มีพีโรโมนเฉพาะตัว เพราะฉะนั้นจึงไม่ส่งผลใดๆ ต่ออัลฟา และพีโรโมนของอัลฟาก็ทำอะไรเบต้าไม่ได้

คู่ชะตา

คนสองคนที่มีความรู้สึกถูกชะตากันตั้งแต่แรกเห็น ในเรื่องนี้ไม่ได้เจาะจงว่าต้องเป็นแค่อัลฟากับโอเมก้าเท่านั้น ทุกเพศสามารถเป็นคู่พันธะกันได้

นอต (Knot)

อาการที่อวัยวะเพศของอีนิกม่าและอัลฟาขยายตัวใหญ่ขึ้นขณะกำลังมีเพศสัมพันธ์จนไม่สามารถนำออกมาได้ ต้องรอนจนกว่าจะคลายตัว ช่วงที่นอตจะเกิดการปลดปล่อยน้ำเชื้อออกมามาก จึงมีโอกาสที่คู่กันจะตั้งครรภ์สูง

เซฟชิฟเตอร์ (Shapeshifter)

ชื่อเรียกของมนุษย์กลุ่มหนึ่งที่สามารถกลายร่างเป็นหมาป่าได้ตลอดเวลา บางครั้งสามารถกลายร่างเป็นสัตว์อื่นๆ ได้ โดยขณะที่ยังอยู่ในร่างสัตว์จะยังรับรู้และจดจำเหตุการณ์ทุกอย่างได้เหมือนตอนที่อยู่ในร่างมนุษย์ การกลายร่างสามารถทำได้ตลอดเวลาไม่ต้อง

รอตตอนกลางคืนหรือวันที่พระจันทร์เต็มดวง ในบางเวลาที่สภาวะ
อารมณ์แปรปรวนอาจจะไม่สามารถควบคุมการกลายร่างของตัวเอง
ได้

เซฟซีฟเตอร์ในเรื่องนี้จะแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม

เซฟซีฟเตอร์ที่เป็นอินิกม่า สามารถกลายร่างเป็นสัตว์ได้
หลายชนิด

เซฟซีฟเตอร์ทั่วไป สามารถกลายร่างได้ตามร่างกำเนิดของ
ตัวเองเท่านั้น เช่น เกิดในเผ่าพันธุ์หมาป่า ก็จะกลายร่างเป็นหมาป่า
ได้เพียงอย่างเดียว เนื่องจากยังไม่แข็งแกร่งพอที่จะควบคุมตัวเอง
เวลาอยู่ในร่างที่ไม่คุ้นเคย

หมายเหตุ เซฟซีฟเตอร์เป็นเพียงชื่อเรียกกลุ่มคน ไม่ได้จัดอยู่
ในประเภทหนึ่งของโอเมก้าเวิร์ส

ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่

ประเทศลิโซเนีย

ลิโซเนีย (Lisonia) หรือชื่อทางการคือสาธารณรัฐลิโซเนีย

เมืองที่มีพื้นที่บางส่วนตั้งอยู่บนมหาสมุทรอาร์กติก ลักษณะเป็นเกาะ เต็มไปด้วยเขตป่าสงวน ถูกขนานนามว่าเป็นประเทศที่มีสัตว์หายากอาศัยอยู่มากที่สุด มักมีอากาศหนาวเย็นตลอดทั้งปีสลับกับฝนตกชุก ตามแนวเขตชายแดนเต็มไปด้วยภูเขาน้ำแข็งเรียงกันเป็นแนวยาว

เมืองหลวงของลิโซเนียมีชื่อว่า ลิโซน่า (Lisona) เมืองนี้จะใช้เป็นที่ตั้งของศูนย์ราชการเป็นหลักเพราะมีพื้นที่ไม่ใหญ่มาก และเพื่อลดความแออัดในเมืองหลวง ประชาชนส่วนใหญ่จึงมักอาศัยอยู่ในเมืองที่มีพื้นที่มากที่สุด นั่นคือ ฮาร์เปอร์ (Harper) ซึ่งเป็นถิ่นกำเนิดของตระกูลหมาป่าอย่างแมคคลาเรนนั่นเอง

เครีส (Keris)

เมืองที่มีอากาศหนาวเย็นตลอดทั้งปี ตั้งอยู่ทางตอนบนของ

ลิซเนีย พื้นที่ทั้งเมืองเต็มไปด้วยภูเขาน้ำแข็ง ประชาชนส่วนใหญ่ มักประกอบอาชีพเกษตรกรรม เช่น การปลูกผักเมืองหนาวเพื่อส่งออก

ฟลอเรนตา (Florenta)

เมืองที่มีขนาดเล็กที่สุด ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศลิซเนีย ฝั่งหนึ่งมีอาณาเขตติดกับทะเล อีกฝั่งจะเป็นเขตชายแดนติดกับประเทศอื่นๆ ผู้คนส่วนใหญ่มักสัญจรผ่านเมืองนี้เพื่อเดินทางออกนอกประเทศและเป็นทางผ่านของเรือสินค้า ฟลอเรนตาขึ้นชื่อเรื่องอุตสาหกรรมเหมืองแร่ และในเมืองนี้ยังมีหมู่บ้านหนึ่งที่ซ่อนตัวอยู่ในนั้นชื่อว่า ลาซาร์ธ (Lazarus)

เนื่องจากนิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับไอเมก้าเวิร์ส ซึ่งจะมีการแบ่งแยกสถานะเพศรื่องกันอย่างชัดเจน โดยผู้เขียนจะนำเสนอมุมให้เห็นถึงแง่มุมของข้อเสียที่จะเกิดขึ้นจากการแบ่งแยกชนชั้นสุดแทรกเอาไว้ มีเนื้อหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์กันอย่างชัดเจน มีความรุนแรงของคำพูดและการต่อสู้กันระหว่างหมาป่า เรื่องราวที่จะได้อ่านต่อไปนี้เป็นเพียงสิ่งที่แต่งขึ้นจากจินตนาการ จึงไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตจริง โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทนำ

หากจะพูดถึงวงดนตรีที่โด่งดังที่สุดในขณะนี้ คงหนีไม่พ้น วงไอร์วิง วงป๊อปร็อกที่มียอดเข้าชมจากทุกช่องทางมากกว่าร้อยล้านวิว แรกเริ่มเดิมทีกระแสของวงนี้ไม่ได้เป็นที่รู้จักมากขนาดนั้น จนกระทั่งจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญเริ่มต้นขึ้นตอนที่ทางค่ายเพลงตัดสินใจประกาศเปิดตัววงกีตาร์คนใหม่เมื่อสองปีก่อน ด้วยโปรไฟล์ที่ทำให้คนทั้งประเทศฮือฮา เพราะนี่คืออินิกมาเพียงไม่กี่คนในประเทศที่ยังเหลืออยู่

เขาคอนนี้มีชื่อว่า ‘ปั้นชา เพลงพันวา ปิยังกูร’

ในวัยยี่สิบเจ็ดปี...

ยุคสมัยที่ผู้คนคลั่งไคล้อินิกมาจนแทบจะบูชาเป็นลัทธิไปแล้ว ทำให้ปั้นชามีชื่อเสียงโด่งดังเพียงชั่วข้ามคืนทันทีที่ข่าวการเปลี่ยนตัวนักกีตาร์วงไอร์วิงแพร่สะพัดออกไป เรียกได้ว่าพลิกหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว เพราะก่อนหน้านี้ปั้นชาจะเข้ามาวงไอร์วิงกำลังจะถูกยุบเนื่องจากกระแสที่ไม่ค่อยดีและสถานะทางการเงินของค่ายเพลงที่เริ่มแยลงเรื่อย ๆ ด้วยเหตุผลนี้จึงทำให้ปั้นชากลายเป็นบุคคลสำคัญ

ที่ช่วยกอบกู้วงไอริชและค่ายเพลงให้ฟื้นขึ้นมาได้

ป้านชาารู้ดีว่านอกจากความสามารถทางด้านการร้องเพลงแล้ว การที่มีคำว่ายีนิกมาประทับอยู่บนโพไพล์ ก็เหมือนเป็นใบเบิกทางให้เขาประสบความสำเร็จได้ไวกว่าใคร แม้ว่าลึก ๆ เขาเองก็ไม่ได้รู้สึกยินดีกับสถานะนี้สักเท่าไร แต่ก็ต้องจำใจยอมรับมันเพื่อที่จะพาทุกคนในวงเดินหน้าต่อไปในวงการนี้ให้จนได้

กระแสที่ร้อนแรงอย่างต่อเนื่องมาตลอดสองปี ทำให้ค่ายเพลงตัดสินใจจัดคอนเสิร์ตใหญ่ขึ้นมาในวันนี้ บัตรเข้าชมกว่าสองหมื่นใบขายหมดเกลี้ยงภายในเสี้ยววินาที เพียงเท่านั้นก็กร็นต์ได้แล้ว วงไอริชยังคงเป็นที่หนึ่งเสมอมา และจะเป็นเช่นนี้ต่อไปเพราะยังหาใครมาโค่นตำแหน่งนี้ไม่ได้เลย

เสียงกลองดังกระหึ่มพร้อมกับเสียงกรีดที่ดังสนั่นไปทั่วทั้งฮอลล์ เป็นสัญญาณว่าตอนนี้คอนเสิร์ตใหญ่ของวงไอริชกำลังเริ่มต้นขึ้นแล้ว ม่านสีดำที่เคยบดบังทั้งเวทีถูกปลดลงมาปรากฏเป็นร่างของอินิกมาเจ้าของส่วนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรยืนอยู่ตรงกลาง วันนี้ป้านชามาในชุดสูทสีดำประดับเลื่อมระยิบระยับสะท้อนกับแสงไฟที่สาดส่องลงมา

เพลงที่สร้างชื่อของวงถูกนำมาร้องเป็นเพลงแรกด้วยเทคนิคการร้องที่แพรวพราวของอินิกมาคนนี้ ทำให้แฟนคลับที่ตั้งใจมาเชียร์ต่างก็ชื่นชมในความสามารถของป้านชาจนไม่อาจจะสายตาไปไหนได้เลย

ไม่ต่างไปจากแขกคนสำคัญที่กำลังยืนมองการแสดงนั้นจากห้องพักรั้วไอบีนชั้นสอง ดวงตาแข็งกร้าวราวกับสัตว์ร้ายจ้องมองไปที่นักร้องคนนั้นไม่วางตา จนกระทั่งเสียงของเพื่อนสนิทอย่าง ‘เจเดน’ ที่ยืนอยู่ข้างกันดังขึ้น ทำให้ ‘อาเธอร์’ หลุดออกมาจากภวังค์แล้วตั้งใจฟังสิ่งที่เพื่อนกำลังพูด

“เขี่ยย เสียงเพราะวะ สมคำเล่าลือจริง ๆ” อัลฟ่าหนุ่มพูดจบ

ก็ยื่นแก้วแชมเปญทรงสูงมาให้อาเธอร์รับไว้

“ขอบใจ”

อาเธอร์หันไปขอบคุณแล้วยกมันขึ้นดื่ม ขณะนั้นเอง ราเชนน์เจ้าของค่ายเพลงที่เป็นคนเชิญอาเธอร์กับเจเดนมาชมคอนเสิร์ตในวันนี้ เดินเข้ามาภายในห้องพักรีวิวพีดีด้วยท่าทางที่ดูอบอุ่น แม้ว่าเจ้าตัวจะมีอายุอานามพอ ๆ กับพ่อของอาเธอร์แล้วก็ตาม

“เป็นยังไงบ้างครับคุณอาเธอร์ คอนเสิร์ตในวันนี้เป็นที่น่าประทับใจไหมครับ”

“อือ” คนถูกถามพยักหน้าเล็กน้อย ขณะที่สายตายังคงจับจ้องไปที่ร่างของอินิกมาบนเวที

เมื่อเห็นท่าทางของอาเธอร์ ราเชนน์ก็คิดไปเองว่าอีกคนคงจะสนใจเด็กในสังกัดเข้าให้แล้ว เมื่อได้จังหวะก็ไม่รอช้ารีบแนะนำตัวเด็ก ๆ ในวงให้อาเธอร์ได้รู้จักทันที

“นั่นสกายมีอกกลอง อะตอมมีคีย์บอร์ด เคเปอร์มีเบส ฟิฟามีกีตาร์ ส่วนคนที่กำลังยืนร้องเพลงอยู่นั้นชื่อบันชาครับ” ราเชนน์บรรยายชื่อสมาชิกในวงออกไป โดยเฉพาะบันชาที่เจ้าตัวตั้งใจเน้นย้ำมากที่สุด

ทว่าปฏิกิริยาจากอาเธอร์กลับมีเพียงแค่ความนิ่งเฉย ยากที่จะคาดเดาว่าเจ้าตัวชื่นชอบบันชาบ้างหรือไม่

“เห็นคุณราเชนน์บอกว่ามีเรื่องอยากจะคุยกับพวกเรา ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรหรือครับ” เจเดนรีบชวนเปลี่ยนเรื่องเมื่อเห็นสีหน้าที่ดูไร้อารมณ์ของเพื่อน เขาเองก็ไม่อยากให้บรรยากาศดูตึงเครียดจนเกินไป

เดิมทีพวกเขาทั้งสองไม่ได้อาศัยอยู่ที่นี้ถาวร สถานะที่คนนอกรู้จักคือนักธุรกิจที่กำลังจะเข้ามาลงทุนในประเทศนี้ จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมราเชนน์ถึงเชิญทั้งสองคนมาดูคอนเสิร์ตในวันนี้ เพราะนี่คือแผนการที่เจ้าตัววางเอาไว้ทั้งหมดแล้ว

“ผมจะขายค่ายนี้”

“...”

“พร้อมกับวงนั้น”

ดวงตาเย็นเยียบเต็มไปด้วยความประหลาดใจจับจ้องไปที่ร่างของอินิกม่าบนเวทีอีกครั้ง ก่อนจะตัวตวัดส่ายตากลับไปมองเจ้าของค่ายเพลงในวัยหกสิบกว่าด้วยความไม่เข้าใจ ทั้งที่เส้นทางในวงการก็กำลังไปได้ดี แฟนคลับมากมายก็พร้อมซัพพอร์ต เหตุใดถึงมีความคิดอยากจะปล่อยเพชรเม็ดงามหลุดมือไปง่าย ๆ ราเชนน์หมดหนทางต่อ ยอดวงนี้ไปแล้วหรือไร

“สาบานว่าคุณไม่ได้ล้อเล่น วงนี้ทำรายได้ให้คุณตั้งมหาศาล แต่คุณกลับเลือกที่จะขายมันทั้งตอนนี้เนี่ยนะ” เจเดนรีบโวย

“ผมจะรักค่ายนี้มาก เด็กพวกนี้ผมก็รักมากเหมือนกัน แต่ที่ต้องตัดใจขายเพราะผมอยากให้คนที่มีความสามารถอย่างคุณอาเธอร์เข้ามารับช่วงดูแลเด็ก ๆ ต่อก็เท่านั้นเอง พูดกันตามตรงนะ วงการนี้มันมีขึ้นมีลง ไม่รู้ว่าวันไหนกระแสของวงนี้จะตกลงไปอีก ก่อนที่วันนั้นจะมาถึง สู้ผมส่งต่อค่ายนี้ให้คนที่มีความรู้มากพอให้เขาเข้ามาดูแลต่อไม่ดีกว่าหรือครับ”

“ไม่เสียตายนะหรือไง?” อาเธอร์เอ่ยถาม

ความคิดที่วนเวียนอยู่ในหัวตอนนี้ เขากำลังรู้สึกว่าคุณชายคนนี้ช่างเป็นผู้นำที่เห็นแก่ตัวมากจริง ๆ คิดจะทิ้งลูกน้องไปตั้งแต่ตอนที่เรายังไม่ล้ม น่ารังเกียจซะมดยาด

“จะว่าเสียตายนั่นก็เสียตาย แต่จากสายตาของคุณอาเธอร์ ผมรู้สึกว่าคงจะถูกใจใครสักคนบนเวทีนั้นอยู่ไม่น้อย ถ้าให้ผมเดา คงจะเป็นป๊านซาใช่ไหมครับ”

“...” คนที่ถูกจับได้รับเป็นหน้าหนีแสร้งทำเป็นไม่สนใจ ทั้งที่ลึก ๆ แล้วอาเธอร์รู้ดีว่าตนกำลังรู้สึกอย่างไรกับอินิกม่าคนนั้น

“มันเคยสนใจใครที่ไหน” เจเดนกลั้วหัวเราะ “ว่าแต่ค่ายของ

คุณนะจะขายเท่าไร”

“หนึ่งพันสองร้อยล้าน พวกคุณโอเคไหม”

ยอดเงินมหาศาลนั้นทำให้เจเดนรีบกลืนน้ำลายลงคอ ก่อนจะปรับสีหน้าให้เป็นปกติแล้วพยักหน้าขึ้นลง เหมือนกำลังครุ่นคิดว่ามันคุ้มค่าพอไหมที่จะให้อาเธอร์ทุ่มเงินหลักพันล้านไปกับค่ายเพลงเล็กๆ ค่ายนี้ แถมศิลปินในค่ายยังมีแค่เพียงวงเดียวอีกต่างหาก แม้ว่าเงินในบัญชีของพวกเขาจะมีมากกว่านั้นหลายเท่าตัว แต่การจะลงเงินไปกับอะไรสักอย่าง อาเธอร์ต้องคิดมาดีแล้วว่ามันคุ้มค่ากับเงินที่จะต้องเสียไปจริง ๆ

“พวกคุณลองคิดดูนะ ถ้าเอาความดังของวงนี้เป็นที่ตั้ง ปันชานะทำรายได้ให้ค่ายนี้ปีหนึ่งเป็นร้อย ๆ ล้าน ถ้าคุณได้ไป มันก็มีแต่ได้กับได้ทั้งนั้น” ราเชนน์พยายามโน้มน้าวใจเพื่อว่าคนฟังจะยอมใจอ่อนกับข้อตกลงนี้บ้าง

“แล้วเด็กพวกนั้นรู้หรือยัง ว่าคุณจะขายค่ายนี้ทั้ง”

“ผมไม่ได้ทั้ง...ผม--” เสียงของราเชนน์ซังกไปชั่วคราวเมื่อรังสีความน่ากลัวแผ่ออกมาจากดวงตาคู่ นั้น ในเวลานี้อาเธอร์ดูน่าเกรงขามเสียจนเบตาอย่างราเชนน์ไม่กล้าปริปากพูดอะไรออกมาอีกเลย

“ไปจัดการเรื่องในค่ายให้มันจบก่อนแล้วค่อยมาคุยกัน”

“แต่ว่า...”

ราเชนน์เหมือนอยากจะพูดอะไรสักอย่าง แต่เจเดนดันสะกิดเรียกเจ้าตัวให้เดินออกมาจากห้องพักไวโอพีนั่นเสียก่อน เจเดนรู้ว่าเวลานี้ใครก็อ้อนวอนอาเธอร์ไม่ได้ แม้แต่เขาเองก็พูดไม่ได้เช่นกัน ก่อนที่เพื่อนจะหลุดหิดไปมากกว่านี้ เขาควรพาราเชนน์เดินออกมาให้พ้นจากสายตาของอาเธอร์ก่อนจะดีกว่า

“คุณเจเดน คุณต้องช่วยผมนะ”

“รอให้มันอารมณ์ดีก่อนแล้วกัน แต่คงไม่ใช่คืนนี้”

“คุณก็รู้นี้ว่าวงนี้มันจะทำให้คุณได้มากขนาดไหน”

“แล้วทำไมไม่เก็บไว้เองอะ” อัลฟ่าเจเดนรีบสวนกลับ เล่นเอาราเซนนึกคิดไม่ออกเลยว่าจะตอบกลับเด็กนี้อย่างไรดี “วางแผนจะหอบเงินหนีลูกน้อง เฮอะ อาเธอร์มันไม่ด่าแรงกว่านี้ก็ดีแค่ไหนแล้ว”

“นี่คุณเจเดน ผมขอถามอะไรหน่อยสิ คุณอาเธอร์นะเขาเป็นอัลฟ่าแบบไหนกันแน่ ทำไมเวลาที่ยืนคุยกัน มันเหมือนผมกำลังถูกเขาดันอยู่ตลอดเวลาเลย...กับอัลฟ่าคนอื่นไม่เห็นจะเป็นแบบนี้”

“แล้วใครบอกว่ามันเป็นอัลฟ่ากันล่ะครับ”

เจเดนไหวไหล่ทั้งคำพูดนั้นให้เป็นปริศนาต่อไป พร้อมกับยกแขนเปื้อนที่เหลืกรอกใส่ปากไปจนหมดแก้ว ส่วนราเซนก็ได้แต่ยืนทำหน้างอยู่ตรงนั้นหลังจากเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลคาราเมลเดินจากไป

ความลับของผู้ชายที่ชื่อว่า ‘ฮิวาน อาเธอร์ แมคคลาเรน’ นะ มันมีมากกว่านั้นอีกนะ

1

พันธสัญญา

ในที่สุดคอนเสิร์ตก็ดำเนินมาถึงครึ่งทาง ช่วงที่วงไอริชลงไปพักก็จะเป็นโชว์จากเกสต์อีกวงหนึ่งขึ้นมาแสดงแทน ปั่นซาใช้เวลาเปลี่ยนเสื้อผ้าเพียงไม่นาน เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้นบรรดาทีมงานก็พากันแยกย้ายออกไปทำหน้าที่ของตัวเองต่อ ในห้องพักตอนนี้จึงเหลือแค่ปั่นซาเพียงคนเดียว

ดวงตาเรียวรีจับจ้องไปยังเงาสะท้อนบนกระจกบานใหญ่ ไล่สายตามองเสื้อผ้าหน้าผมที่ถูกจัดแต่งขึ้นมาจนได้ภาพลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบไร้ที่ติเช่นนี้ นี่คือนั่นซา วงไอริชฮีนิกมาที่โด่งดังที่สุดในประเทศ

ความโด่งดังที่มาพร้อมกับคำถามหนึ่งที่ยังวนเวียนอยู่ในหัว มาตลอดสองปีว่า...เขาเหมาะสมที่จะได้รับความรักจากแฟนคลับจริง ๆ ไหม

“พี่ปั่นน่ะ แต่งตัวเสร็จหรือยังครับ”

เสียงสดใสจากโอเมก้าหนุ่มน้อยวัยยี่สิบสองปีอย่างอะตอม ร้องเรียกปั่นซาเสียงดังลั่นมาแต่ไกล ทำให้ใบหน้าที่เคยเรียบนิ่งจุด

ติตรอยยิ้มขึ้นมาตรงมุมปาก เมื่อน้องชายคนเล็กของวงเดินเข้ามาหา

“เสร็จแล้วครับ นี่เรายังเหลือเวลาพักกันอีกทีนาที”

“เหลืออีกยี่สิบนาที่ครับ พี่ปั่นเปลี่ยนชุดไว้มากเลยอะ ดูอะตอมดิ วังจนเหนื่อยเลยกว่าจะหาพีส์ได้อิสต์เจอ”

“ชุดน่ารักนะ” ปั่นซาไล่สายตามองชุดเอี้ยมสีฟ้าบนตัวของน้องชายตั้งแต่หัวจดเท้า พร้อมกับเอ่ยชมออกไปตามความรู้สึก

“พี่ปั่นก็หล่อมากเหมือนกันครับ”

ส่วนชุดที่ปั่นซาสวมขึ้นแสดงคอนเสิร์ตครั้งหลังเป็นเพียงกางเกงยีนส์ดำกับเชิ้ตสีขาวปลดกระดุมโชว์แผงอกพอให้เห็นเนื้อหนังมังสาอยู่บ้าง ในสายตาของอะตอมกลับมองว่า ขนาดแต่งแค่นี้ ปั่นซายังดูหล่อมาก ๆ เลย

“พอเลย ไม่ต้องชมพี่แล้ว รีบกลับไปเตรียมตัวได้แล้วไป”

อะตอมไม่ยอมลุกออกไปตามคำสั่งของปั่นซา เพราะว่าเขามีเรื่องบางอย่างอยากจะพูดกับพี่ชายคนนี้นั่นก่อน

“ขอบคุณพี่ปั่นมากนะครับ ถ้าไม่ได้พี่ วงของพวกเราก็คงไม่ได้มาไกลถึงขนาดนี้ แล้วอะตอมก็คงไม่มีเงินไปจ่ายค่าเทอมด้วย พี่ปั่นเหมือนพี่ชายของอะตอมเลย ขอบคุณนะครับ”

“นี่จะดึงพี่เข้าโหมดซึ่งตอนนี้อยู่หรือ ยังไม่ทันจบคอนเสิร์ตนะ”

“ก็อะตอมกลัวไม่ได้บอกพี่นี่ครับ”

ปั่นซาคลี่มือขึ้นลูบศีรษะไอเมก้าตัวน้อยของเขาเบา ๆ

“แค่อะตอมมีชีวิตที่ดีขึ้น พี่ก็สบายใจแล้วละ”

ภูมิหลังของอะตอมก่อนที่จะเข้ามาในวงไอริช อะตอมเป็นเด็กที่ต้องวิ่งหาเงินส่งตัวเองเรียน ทั้งเล่นดนตรีในผับทั้งตระเวนทำงานพาร์ตไทม์ในช่วงที่ว่างจากการเรียนอีก จนกระทั่งแม่มองของ

ค่ายเพลงเข้าไปทาบทามให้มาเล่นคีย์บอร์ดประจำวงโอริซ ตอนนั้น บั๊นซาเข้ามาในวงนี้แล้ว เขาจึงต้องคอยดูแลอะตอมในฐานะที่เป็น พี่คนโตสุดของวง

ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกัน พี่โรโมนของบั๊นซามักจะปกป้อง โอเมก้าอย่างอะตอมได้อยู่เสมอ นั่นจึงเป็นสาเหตุว่าทำไมอะตอม ถึงเอาแต่คอยเดินตามหลังพี่ชายคนนี้อยู่ตลอดเวลา

“ฉันอะตอมไม่กวนพี่บั๊นแล้วดีกว่า พี่บั๊นพักผ่อนเถอะครับ”

“เดี๋ยว--” ยังไม่ทันเดินพ้นประตูไป เสียงเรียกจากบั๊นซาก็ดัง

ขึ้น

“ครับ?”

“ซึ่งเกิลหน้า อะตอมอยากร้องกับพี่ไหม”

“พะ...พี่บั๊น”

“ถ้าอยากร้องเดี๋ยวพี่ช่วยคุยกับคุณราเซนนี่ให้”

“จริงหรือครับ พี่พูดจริงใช่ไหม ฮือออ ขอขอบคุณครับพี่บั๊น”

อะตอมรีบวิ่งเข้ามาขอบคุณบั๊นซาด้วยความดีใจ

“ไม่เป็นไร เรื่องแค่นี้เอง อะตอมไปพักผ่อน ไว้ค่อยคุยกัน”

“ครับพี่บั๊น”

บั๊นซาหันมาตลอดว่าความฝันหนึ่งของอะตอมคือการได้มีเพลง เป็นของตัวเอง เพลงที่ตัวเองมีส่วนร่วมในการร้องด้วย เขาจึง พยายามเสนอเรื่องนี้แก่ทางค่ายเพลงไปหลายครั้ง แต่ก็ยังไม่มีวี่แวว ว่าจะมีใครมองเห็นความสามารถของอะตอมเลยสักคน มีแต่บั๊นซา นี่แหละที่สังเกตเห็นมาโดยตลอด และเขาก็ตั้งใจแล้วว่าจะช่วยผลักดัน ให้น้องทำตามความฝันนี้สำเร็จให้ได้

หลังจากที่อะตอมเดินออกจากห้องพักไปแล้ว บั๊นซาก็ตั้งใจ ว่าจะพักสายตาสักสับนาที แต่ยังไม่ทันได้เอนกายนอนลง เสียงที่คุ้นเคยของราเซนก็ดังขึ้นมาพอดี

“ไบบั๊นซา เตรียมตัวพร้อมหรือยัง”

“พร้อมแล้วครับ”

“ดี โกลัจบคอนฯ แล้ว ตั้งใจหน่อยนะ”

“ครับ เอ่อ...คุณราเชนน์ครับ ผมมีเรื่องอยากจะคุยด้วย”

ไหนๆ ก็ไม่ได้พักแล้ว บั้นชาจึงใช้โอกาสนี้พูดคุยเรื่องสำคัญกับราเชนน์ซะเลย เพราะถ้าผ่านคอนเสิร์ตนี้ไป เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะได้มีโอกาสพูดเรื่องนี้อีกไหม

“ว่ามาสิ”

“คือ...” สิ่งที่บั้นชาอยากจะขอมันช่างเป็นสิ่งที่พูดยากเหลือเกิน “หลังจบคอนเสิร์ตนี้ ผมขอวางมือจากวงแล้วไปดูแลเบื้องหลังแทนได้ไหมครับ”

“แจะบ้าไปแล้วหรือไง” ราเชนน์ลั่นวาจาด้วยความเดือดดาลจนบั้นชารู้สึกแปลกใจว่าทำไมการร้องขอด้วยคำพูดดีๆ ถึงทำให้อีกฝ่ายรู้สึกไม่พอใจขนาดนี้

“ผมไม่ได้บ้า คือผม...ผมคิดเรื่องนี้มานานแล้ว”

“มันไม่มีใครแทนแก่ได้หรอกระบั้นชา อย่าพูดจาเพื่อเจ้าไปหน่อยเลย”

“ผมไม่ได้เพื่อเจ้า และผมก็ได้คิดที่จะออกจากวงกะทันหันด้วย ผมจะค่อยๆ ลดบทบาทตัวเองลง แฟนคลับจะได้ไม่ตกใจมากเวลาที่ผมไม่ได้ยืนอยู่ตรงนั้นแล้ว”

บั้นชาคิดเรื่องนี้มาลึกลับแล้ว เขาอยากผันตัวไปทำเบื้องหลังไม่ได้คิดที่จะหายไปจากวงนี้เสียทีเดียว เหตุผลหลายอย่างที่ทำให้บั้นชาอยากพัก ส่วนหนึ่งก็เพราะสถานะอินิกม่าที่เหมือนเป็นดาบสองคม มีคนนิยมชมชอบก็ย่อมมีคนเกลียดชังรวมอยู่ในนั้นด้วย อีกทั้งกระแสแอนตี้ที่รุนแรงจนบางครั้งบั้นชาต้องพึ่งจิตแพทย์เลยก็มี นอกจากสภาพร่างกายที่เริ่มแย่ลงแล้ว สภาพจิตใจก็แย่ลงไปด้วยเช่นเดียวกัน

“ใครจะร้องเพลงแทนแก ใครจะดูแลวงนี้ต่อ เงินที่แฟนคลับ

จ่ายมานะ เขาจ่ายมาเพื่อดูแลกันทั้งนั้น”

“ผมจะดันอะตอมให้ขึ้นมาแทนที่ผม”

“โอเมก้านั้นนะเธอจะขึ้นมาแทนที่แก ใครเขาจะยอมรับอะ! คิดซะบ้างสิก่อนจะพูดอะไรออกมาอะ”

“แล้วทำไมโอเมก้าถึงเป็นนักร้องไม่ได้ ในเมื่ออะตอมก็ร้องเพลงได้ดีคุณก็รู้” ปันซาเถียงเสียงแข็ง สายตาที่เคยโอนอ่อนตอนนี้มีแต่แววตาที่แข็งกร้าวราวกับเด็กหัวรั้นไม่ยอมฟังใคร ทั้งที่ปกติแล้วปันซาไม่ใช่คนแบบนี้เลย เขามักจะเคารพผู้อื่นอยู่เสมอ

แต่กับผู้ใหญ่ที่ผิดจัดการชีวิตคนอื่นเช่นนี้ เขาคงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเคารพอีกต่อไป

“จำไว้เลยนะ แกไม่มีวันทั้งวงนี้ได้ ที่ฉันพูดไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง แต่มันเพื่อตัวแกเองทั้งนั้น แกต้องแบกไอ้เด็กพวกนั้นต่อไป ถ้าวันหนึ่งแกไม่ทำ ทุกอย่างมันจะพังหมด”

“ผมจะอธิบายให้ทุกคนเข้าใจเอง”

“ไม่...ไม่เลย เด็กพวกนั้นจะไม่วันเข้าใจ ถ้าความลับของแกถูกเปิดเผย”

“ความลับอะไร”

ความสงสัยติดอยู่ในใจได้ไม่นาน ราเซนก็รีบส่งเอกสารบางอย่างเข้ามาในเขตไลน์ของปันซาทันที มันคือเอกสารรับรองทางการแพทย์ที่ได้ทำการตรวจเพาะรองแฝงครั้งสุดท้ายเมื่อสองปีก่อน นั่นเป็นครั้งแรกที่ปันซาได้รับรู้ว่าตัวเองไม่ใช่อัลฟ่าธรรมดา แต่เป็นอินิกมาอย่างที่ใครๆ เข้าใจกัน ทว่าข้อมูลที่ปรากฏอยู่ในรูปตอนนี้มันไม่เหมือนกับสิ่งที่เขาเคยรับรู้ในตอนนั้นเลยสักนิด

“ไม่จริง”

“คิดเอาเองแล้วกันว่าถ้าแฟนคลับที่เห่ดุนเอนอยู่รู้ความจริงว่า...แกไม่ใช่อินิกมา วงนี้จะเป็นยังไงต่อไปนะ”

ราเซนนี้พูดด้วยน้ำเสียงยียวน ดูไม่ได้ดีอัตรอนกับเรื่องนี้เลย

ลักนิด ทั้งๆ ที่ตัวเองก็เป็นถึงเจ้าของค่ายเพลง

“มึงมันชั่ววราเซนน์ มึงกูเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อเรียกกระแสให้วงเหรวะ มึงกล้าเล่นกับความรู้สึกของแฟนคลับได้ยังไง!”

ร่างสูงโปร่งลุกขึ้นยืนก่อนจะบันดาลิโสะกระซอกคอเสื้อของวราเซนน์เข้าหาตัว แต่ยังไม่ทันจางหมัดชกเข้าไปที่หน้า ทีมงานคนหนึ่งก็เดินเข้ามาพอดี ปั่นซาริบผลักร่างนั้นออกไป แม้อารมณ์ตอนนี้จะคุกรุ่นจนแทบอยากจะกระต๊อบเบตั่วตรงหน้าให้จมกองเลือดไปเลยด้วยซ้ำ

“คุณปั่นซาคะ อีกสิบนาที่ต่องไปสแตนดบายที่ข้างเวทีนะคะ”

คนที่กำลังโมโหอยู่ไม่ได้ตอบกลับไป เขาเพียงแค่พยักหน้ารับรู้ จนกระทั่งทีมงานคนนั้นเดินจากไป ทั้งห้องก็เหลือเพียงแค่ปั่นซากับวราเซนน์อีกครั้ง เวลานี้ไฟโรโมนกดข่มของนักร้องหนุ่มตีรวนไปทั่วทั้งห้อง ความรู้สึกอัดอัดเริ่มก่อตัวขึ้น ส่งผลให้ร่างของชายตรงหน้าเริ่มสั่นเทาจนต้องถอยห่างไปชิดกำแพง เดิมทีไฟโรโมนของปั่นซาไม่เคยมีผลต่อบัต้อย่างวราเซนน์มาก่อน ยกเว้นเวลาที่เจ้าตัวกำลังโมโหหรือถูกเอาเปรียบ เบตั่วพวกนี้ก็จะสามารถรับรู้ได้ถึงความน่ากลัว

แต่ถึงแม้วราเซนน์จะกลัวสักแค่ไหน สุดท้ายปากก็ยังติดอยู่เหมือนเดิม

“ไม่ต้องห่วงฉันหรอกนะปั่นซา อีกไม่นานค่ายนี้ก็จะถูกส่งต่อให้คนอื่นดูแลแล้ว การที่วงไริชจะอยู่หรือจะไปมันก็ไม่เกี่ยวอะไรกับฉันแล้วละ แต่สำหรับคนที่ยังอยู่นะมันเกี่ยวแน่นอน”

“...”

“ถ้ารักความถูกต้องมากนัก ก็บอกแฟนคลับไปสิ ว่าโกหกอะไรไว้ ดีเท่าไรแล้วที่ฉันบอกแก่อนที่ฉันจะจากไป เพราะถ้าแฟนคลับพวกนั้นรู้เรื่องขึ้นมา ปั่นซาแห่งวงไริชจะไม่มีที่ยืนอยู่ในสังคมนี้อีกแน่นอน”

พูดจบราเชนนั้นก็รีบวิ่งหนีขึ้นซาออกไปอย่างรวดเร็ว คงเหลือไว้เพียงความกดดันที่วางอยู่บนบ่าทั้งสองข้าง ในเวลานี้สมองของปั้นซาแทบไม่รับรู้อะไรแล้ว และทางออกของเรื่องมันก็ไม่ได้มีมากนัก จะบอกความจริง จะโกหกต่อไป หรือควรจะหายไปจากโลกนี้ดี ปั้นซาเลือกไม่ได้เลย...

“พี่ปิ่นครับ จะไปหน้าเวทีเลยไหมครับ” เคเปอร์...เบต้าหนุ่มน้อยมือเบสของวงงัมประตุเข้ามาถาม และได้พบกับใบหน้าแดงก่ำของปั้นซาที่มีสาเหตุมาจากความคับแค้นใจที่ยังไม่จางหายไป น้องชายคนนี้ก็ยิ่งตกใจจนต้องรีบถามออกไปด้วยความเป็นห่วง “พี่ปิ่นโอเคไหม? ตื่นเต้นหรือครับ”

“ปะ...เปล่า ไปก่อนเลยเคฟ เดียร์พี่ตามไป พี่ขอเข้าห้องน้ำก่อน” ปั้นซารีบตอบด้วยน้ำเสียงลั่นเครือ

“ไปเข้าห้องน้ำตรงนั้นไหมครับ ใกล้เวทีด้วย”

“อ้อ”

กว่าจะก้าวเท้าเดินออกมาจากห้องพักได้ต้องใช้เวลาอยู่พอสมควร ปั้นซาเลือกที่จะเดินไปเข้าห้องน้ำหลังเวทีที่ใกล้ที่สุดตามคำบอกเล่าของเคเปอร์

สายน้ำที่เย็นเยือกไหลออกมาจากก๊อก พร้อมกับมือที่ลั่นเทากำลังรื้อรับน้ำเหล่านั้นที่ไหลลงมา หวังจะให้ความเย็นของมันไล่ความร้อนที่คุกรุ่นอยู่ในร่างกายออกไปให้หมด เปลือกตาสีอ่อนหัลบลงอย่างเชื่องช้า ค่อย ๆ รวบรวมสมาธิกลับคืนมาแล้วพยายามโฟกัสสิ่งที่จะแสดงบนเวที

ต่อให้สภาพจิตใจจะย่ำแย่สักแค่ไหน เขาก็ต้องเดินหน้าต่อไป ปั้นซาจะไม่มัวนอยมโห่วงนี้ต้องมาพังทลายเพราะความซุ่มซ่ามของราเชนนี่เป็นอันขาด

แต่สุดท้ายมนุษย์ที่มีหัวใจมีความรู้สึกอย่างปั้นซาก็ทำไม่ได้ อยู่ดี ต่อให้เกิดมาเป็นเพชรองที่แข็งแกร่งสักเพียงใด มันก็ไม่ได้

หมายความว่าเขาจะไม่ร้องไห้ให้แกเรื่องนี้ ที่ร้องไม่ใช่เสียตาย แต่แค่เสียใจที่ตัวเองต้องกลายเป็นคนที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อความรักของแฟนคลับไปแล้ว

น้ำตามากมายรินหลังเปราะเปื้อนโบหน้าทีเต็มไปด้วยเครื่องสำอางที่แต่งแต้มเอาไว้ รู้ตัวอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าจะต้องขึ้นไปเจอแฟน ๆ แต่ป็นซาก็ห้ามความรู้สึกนี้ไม่ได้อยู่ดี จนกระทั่งใครบางคนเดินเข้ามา กลืนกายที่ดูสะอาดทำให้ความกดดันที่เจ้าตัวกำลังแบกรับเอาไว้ดูผ่อนคลายลงไปอย่างไม่น่าเชื่อ กลิ่นของเขาดูเยือกเย็น แต่ก็แฝงไปด้วยความอบอุ่นในเวลาเดียวกัน มันดูคล้ายกับกลิ่นของฝนที่เพิ่งหยุดตก และป็นซาจะรู้สึกสงบทุกครั้งที่ได้กลิ่นแบบนี้

“คุณ...โอเคไหม”

เสียงทุ้มเอ่ยถามเมื่อเห็นอีกคนยืนนิ่งไปนาน เป็นเวลาเดียวกันกับที่ป็นซาลืมตาขึ้นมา ภาพแรกที่เห็นคือเจ้าของเรือนผมสีดำแซมสีเทา สูงกว่าเขาอยู่พอสมควร เมื่อมองให้ลึกลงไปจะพบกับนัยน์ตาสีเทาคู่นั้นที่กำลังมองหน้าป็นซาผ่านกระจกบานใหญ่อยู่ในขณะนี้ องค์ประกอบของใบหน้าทั้งหมดทั้งมวลกำลังดึงดูดป็นซาจนลืมไปเลยว่าเมื่อคืนเขายังยืนร้องไห้อยู่เลย

“ผมโอเค” ป็นซาเค้นเสียงตอบกลับไปอย่างยากลำบาก กระทั่งอีกฝ่ายยื่นกระดาษทิชชูส่งมาให้ “ขอบคุณครับ”

แม้ว่าคนข้าง ๆ จะไม่ได้พูดอะไร แต่ป็นซาก็อดไม่ได้ที่จะกล่าวคำขอบคุณตามมารยาท นี่ก็เหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว ป็นซาจึงต้องละความสนใจจากร่างสูงเพื่อซับน้ำตาบนแก้มอย่างเบามือ ก่อนจะหมุนตัวเตรียมเดินออกจากห้องน้ำแห่งนี้ไป

และในตอนนั้นเองคำถามจากผู้ชายคนนั้นก็ดังขึ้น

“คุณใช้น้ำหอมกลิ่นอะไร ขอโทษนะ...ไม่รู้ว่าคำถามผมมันดูไรจิดในความรู้สึกของคุณหรือเปล่า ผมแค่รู้สึกว่าน้ำหอมที่คุณใช้กลิ่นมันหอมมากจริง ๆ”

ในตอนแรกอาเธอร์ตั้งใจจะกลับแล้ว แต่เพราะกลิ่นหอม
ละมุนที่โชยมาเตะจมูกดึงดูดให้เขาต้องเดินตามกลิ่นนั้นมา จนได้พบ
กับร่างของคุณนักร้องกำลังยืนร้องให้อยู่เงียบ ๆ คนเดียว ตอนแรก
ก็ว่าจะไม่สนใจ สุดท้ายก็เป็นเขาเองที่ยืนทืซซูแผ่นนั้นไปให้ป้านซา
ชั้นน้ำตา

“ผมไม่คิดน้ำหอม” ป้านซารีบตัดบท

ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่เต็มอกว่ากลิ่นฟีโรโมนของตัวเองคือกลิ่นอัลมอนต์
มิลค์

“ผมขอโทษ...” แวตตาที่ดูอ่อนลงจนเหมือนไม่ใช่คนเดียวกัน
กับเจ้าของดวงตาดูดันเมื่อครู่นี้ ยิ่งทำให้ป้านซารู้สึกผิดที่เฟลตอบ
กลับไปด้วยถ้อยคำห้วน ๆ แบบนั้น

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่ได้ว่าอะไร”

“อือ”

อาเธอร์แค่รู้สึกสงสัยด้วยสัญชาตญาณนักล่าจมูกไว มันก็เลย
ยิ่งทำให้เขาได้กลิ่นนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น พลังคิดในใจว่า...ในเมื่อป้านซา
เป็นอินิกม่า เหตุใดถึงควบคุมฟีโรโมนของตัวเองไม่ได้เลย กลิ่นมัน
ชัดเจนเกินไป มันต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ ๆ

“ผมขอตัวก่อน”

“เดี๋ยวก่อนคุณ”

“อะไร--อ๊ะ”

ยังไม่ทันก้าวผ่านประตูห้องน้ำไป จู่ ๆ ร่างของป้านซาก็ถูกท่อน
แขนแกร่งเกี่ยวรั้งเข้าหาตัวจนใบหน้าปะทะเข้ากับแผงอกอย่างจัง
วินาทีนั้นความรู้สึกของป้านซามันงไปหมดราวกับต้องมนตร์สะกด
จากกลิ่นเย็น ๆ ของผู้ชายคนนี้

“โทษที่ ช่างนอกมีคนถือกล้องแอบถ่ายคุณอยู่”

“จริงเหรอ”

“อือ” อาเธอร์พยักหน้า

ด้วยเหตุที่ว่องไวทำให้อาเธอร์บังเอิญหันไปเห็นผู้ชายคนหนึ่ง กำลังยืนถือกล้องหลังอยู่หลังเสา รอคอยจังหวะว่าเมื่อไรปั้นขาจะเดินออกมา กล้องตัวนั้นก็จะถูกยกขึ้นมาเก็บภาพไว้ทันที ไม่สนใจความเป็นส่วนตัวของศิลปินทั้งสิ้น เกิดเป็นคนดังนี้มันอยู่ยากชะมัด แม้กระทั่งเวลาส่วนตัวยังไม่มีเลย

“นักข่าวเธอ” ปั้นขาเงยหน้าขึ้นมาถาม

“ไม่แน่ใจ ไม่เห็นมีป้ายเลย”

“อาจจะเป็นที่งานก็ได้ คุณนะปล่อยผมได้แล้ว”

“ไม่ได้”

“...”

“จะถูกแอบถ่ายทั้งที ผมอยากให้มันได้เห็นแค่ภาพลักษณ์ที่ดีของคุณเท่านั้น”

พูดจบอาเธอร์ก็วางนิ้วโป้งลงบนแก้มนิ่ม ก่อนจะเกลี้ยกราบอายไลเนอร์ที่เลอะอยู่ตรงหางตาอันเนื่องมาจากน้ำตาของปั้นขา เมื่อครู่นี้ ชายหนุ่มบรรจงขีดให้อย่างเบามือ ขณะเดียวกันปั้นขาก็รู้สึกได้ถึงกลิ่นเย็นๆ จากร่างกายของผู้ชายคนนี้ชัดเจneyิ่งขึ้นไปอีก

คุณเขาดูห่อหุ้มจัง...ปั้นขาได้แต่นึกอยู่ในใจ

“คุณปั้นขา! คุณปั้นขาอยู่ในห้องน้ำไหมคะ จะได้เวลาแล้วนะคะ” เสียงตะโกนของทีมงานดังมาจากหน้าห้องน้ำ ทำให้เจ้าของชื่อนั้นรีบขึ้นกายออกห่างแล้วจัดแจงเสื้อผ้าให้เรียบร้อย

“ขอบคุณนะครับ”

“อือ”

“...”

“สู้ๆ กับคอนเสิร์ตนะ”

ไม่รู้อะไรตลึงใจถึงทำให้อาเธอร์ยอมพูดคำว่าสู้ๆ ออกไป ทั้งที่ปกติแล้วเจ้าตัวไม่ใช่คนอ่อนโยนขนาดนั้น ไม่เคยมีความรู้สึกอยาก

จะถนนมไครมาก่อนเลยด้วยซ้ำ

ป็นชาเดินจากไปแล้วเพราะจวนจะถึงเวลาขึ้นแสดงเต็มที ส่วนอาเธอร์ก็รอกจนกว่าตากล้องคนนั้นจะละความสนใจจากคนในห้องน้ำเขาถึงค่อยเดินออกไป อาเธอร์ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าจะทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร ไม่รู้ว่าการที่ตัวเองเดินออกไปในเวลาไล่เลี่ยกับป็นชามันจะมีผลเสียไหม ก็แค่อยากจะทำปกป้องเขาจากคนไม่ดี คนนั้นก็เท่านั้นเอง

“เจอตัวลักที นึกว่าหายไปในไหน เครื่องบินพร้อมแล้ว กลับกันเลยไหม” เจเดนที่เพิ่งเดินลงมาจากชั้นสองรีบสาวเท้าปรีเข้ามาหา อาเธอร์ทันทีที่หันมาเจอ

“ยังไม่กลับ”

เจเดนทำหน้าง ทั้งที่เมื่อสักครู่นี้ยังคุยกันอยู่เลยว่าจะบินกลับคืนนี้ ส่วนเรื่องที่ราเชนน์เสนอมา อาเธอร์ก็ปฏิเสธไปหมดแล้ว

“มึงจะดูคอนฯ ต่อหรือ”

“ราเชนน์อยู่ไหน กูอยากคุยเรื่องสัญญาหน่อย”

“นี่มึงจะเอาจริงดิ รู้ว่าวงนั้นมันดัง แต่ไอ้เชอร์รานั้นแม่งเหมือนกำลังข้อมแมวขายค่ายนี้ให้มึงเลยนะเว้ย” เจเดนโวยวายใส่ยกใหญ่

“ก็ให้มันรู้ไปสิ ว่าคนอย่างมันจะมอลอกคนอย่างกูได้”

2

ผู้มีพระคุณที่ชื่อว่าอาเธอร์

อาเธอร์ตัดสินใจกลับขึ้นไปคุยเรื่องสัญญากับราเชนอีกครั้ง แม้ว่าเจเดนจะร้องค้านไปหลายรอบแล้วก็ตาม ซึ่งการคุยในครั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าอาเธอร์จะตกลงซื้อขายเพลงในทันที เขาเพียงแค่รู้สึกสงสัยในหลาย ๆ เรื่อง โดยเฉพาะเรื่องของอีนิกมาคนนั้น เพราะตลอดเวลาที่ได้คุยกันในแวตานั้นเหมือนมีเรื่องราวมากมายเก็บซ่อนเอาไว้ข้างใน กอปรกับเรื่องขายค่ายเพลงที่ราเชนยังไม่ได้บอกเด็กในวงอีก จนอาเธอร์คิดว่า บางทีที่ปั้นซาแอปไปร้องให้คนเดียวมันอาจจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วยก็ได้

“ทุกคน! ไปช่วยกันนำข้าวออกไปหน่อยเร็ว”

ระหว่างทางที่กำลังเดินขึ้นบันไดไป จู่ ๆ ที่มังกุลุ่มใหญ่ก็วิ่งกรูกันลงมาด้วยความรีบร้อนจนเจเดนกับอาเธอร์ได้แต่สงสัยไม่รู้ว่า มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น กระทั่งเจเดนทนไม่ไหวรีบถามผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่สวนมาพอดี ซึ่งดูจากป้ายห้อยคอแล้วคงจะเป็นหนึ่งในสตาฟฟ์ของงานวันนี้

“คุณ ๆ ขอโทษนะครับ มีเรื่องอะไรกันเหรอ”

~ ผมหลוקเขาว่าเป็นแมวอ้วน #ปั่นซาคุณอาเธอร์ ~

“เรื่องปั่นชานะคะ”

“ปั่นชาทำไมเหวอครับ” เจเดนรีบถาม

ส่วนอาเธอร์ที่ตอนแรกทำเป็นไม่สนใจ จนกระทั่งได้ยินคำว่า ‘ปั่นชา’ จากปากของเธอ เขาก็รีบหันขวับกลับมาตอบฟังก่อนที่

“เข้าไปตามอ่านจากแท็กปั่นชาในทวิตเตอร์เอาแล้วกันค่ะ ฉันต้องรีบไปกับนักข่าวก่อน ถ้าหลุดเข้ามาในนี้ได้เป็นเรื่องแน่”

เมื่อเห็นท่าทางที่ดูรีบร้อน เจเดนก็ไม่กล้าเข้าใกล้แล้วปล่อยให้เธอไปทำงานต่อ

“เรื่องอะไร” อาเธอร์หันมาถาม

เจเดนรู้หน้าที่ของตัวเองดี รีบล้วงโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดเข้าไปในทวิตเตอร์ ซึ่งแฮชแท็กอันดับหนึ่งตอนนี้ไม่ใช่แท็กคอนเสิร์ตของวงไอริช แต่กลับเป็นแท็ก **#ปั่นชาจอมลงโลก** แทน

“เซี่ยยย เรื่องใหญ่แล้วมึง”

“ทำไม”

“มีคนเอาเอกสารทางการแพทย์ของปั่นชามาแฉ ในนั้นบอกว่า ผลการตรวจเพาะรองแฝงที่แท้จริงคือปั่นชาเป็นแค่อัลฟ่า ไม่ใช่ฮีนิกมาตามที่ระบุไว้ในประวัติตั้งแต่ต้น”

อาเธอร์รีบดึงโทรศัพท์ของเจเดนมาไถทวิตเตอร์ดูด้วยตัวเอง ดูเหมือนว่าเรื่องนี้จะไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆ ซะแล้วสิ เพราะยอดคนเล่นแท็กขึ้นเป็นหลักแสนภายในเวลาเพียงไม่กี่นาทีหลังจากที่ข่าวลือนี้แพร่สะพัดออกไป และเนื้อหาส่วนใหญ่ในแท็กนั้นมีแต่ข้อความสาปส่งแรง ๆ ทั้งนั้นเลย

Hashtag : **#ปั่นชาจอมลงโลก**

‘อยาكدังขนาดที่เมกไฟร์ไฟฟ์นี้ขึ้นมาเลยเหวอ ทูเรควะ’

‘มึงงง กูชอบเพลงเขานะ แต่เขาไม่น่าทำตัวแบบนี้เลยอะ

ฮือออ เสียดาย'

'เอาจริงมั๊ย กู همینซีหน้ากรณ์นี่มาตั้งนานละ ทำอะไรก็ดัง ขยับนิดหนึ่งคนก็กรี๊ด เป็นไงล่ะ ความจริงถูกเปิดเผยแล้ว ใครจะกรี๊ด ก็กรี๊ดไปนะ กูไม่เอาแล้วหนึ่ง'

'เขารู้เรื่องใหม่อะ เห็นยังยืนร้องเพลงบนเวทีอยู่เลย'

'ทุกคนรอพี่ป็นมาตอบหลังจากจบคอนเสิร์ตดีกว่ามั๊ยคะ'

และข้อความอีกมากมายที่ยังหลั่งไหลมาเรื่อย ๆ อาเธอร์อ่าน ไปก็ขมวดคิ้วไป ในใจก็คิดว่าเรื่องนี้มีโอกาสที่จะเป็นจริงสูง เพราะตอนที่ได้ใกล้ชิดกับผู้ชายคนนั้น เขายังรู้สึกเลยว่าป็นชาไม่น่าใช่อีนิกม่ายอย่างที่ใครเขาพูดกัน สุดท้ายก็เป็นอย่างที่เขาสันนิษฐานไว้จริง ๆ

"กูว่าแล้วไง ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมไอ้เหี้ยนั่นมันถึงอยากขายค่ายทั้งนั้" เจเดนเริ่มหัวเสียวก่อนจะเก็บมือถือลงกระเป๋าเมื่ออาเธอร์ยื่นมันกลับคืนมา

"รีบขายค่ายนี้ทั้งก่อนที่ความลับจะหลุด แล้วขีดเงินหนีไปคนเดียว" อาเธอร์พิมพ์เมื่อเริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมด

"เอออะ จริงด้วย กูว่าแล้วไง ไอ้เวรนี้มันต้องหัวหมอซัวร์ แล้วนี่มึงจะเอายังไงต่อ--อ้าว อาเธอร์! มึงจะไปไหนวะ"

เจเดนตะโกนเรียกเสียงดังลั่น เมื่ออีกฝ่ายสาวเท้าก้าวขึ้นไปขึ้นบนโดยไม่รู้เลยว่าจะขึ้นไปทำอะไร เพราะตอนนี้สภาพของค่ายเพลง ต่อให้ยกให้ฟรี ๆ ก็คงไม่มีใครเอา ไหนจะหุ่นที่ดังลงเหว นั่นอีก ชาวของป็นชาน่าจะกระทบกับการไปต่อของวงไอริชได้มากพอสมควร

"Shit! อาเธอร์ มึงอย่ากระเทีบบมันตายนะเว้ย"

เจเดนรีบสบต เมื่อนึกขึ้นได้ว่าพลังกำลังของอาเธอร์สามารถฆ่าคนตายได้อย่างง่ายดาย

ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป เจเดนก็รีบวิ่งตามเพื่อนไปอย่างรวดเร็ว รู้ตัวอีกทีเสียงประตูห้องพักของราเชนนั้นก็ถูกรองเท้าราคาแพงของอาเธอร์ยันเข้าไปกระแทกกับผนังเสียงดังลั่น วินาทีนั้นชายชราที่กำลังไล่ดัดสายโทรศัพท์ที่นักข่าวทั้ง รืบนั่นมามองด้วยความตกใจ จนเมื่อรู้ว่าคนที่เข้ามาคืออาเธอร์ จากที่กำลังเครียดอยู่ สีหน้าก็พลันสดใสขึ้นมาทันตาเห็น

“พระเจ้ามาโปรดจริง ๆ เลย”

ราเชนยกมือไหว้ทวดตาฟ้าดินราวกับว่าอาเธอร์คือพ่อพระมาโปรด หากู้ไม่ว่ามันไม่ใช่อย่างที่คิดเลย เมื่อร่างของอาเธอร์เดินปรีเข้าไปกระซกคอเสื้อของราเชนนี้ขึ้นมาจนปลายเท้าลอยขึ้นเหนือพื้น

“เล่าความจริงเกี่ยวกับปั้นซามาให้หมด ห้ามโกหก!”

“คะ...คุณอาเธอร์ฟังผมก่อน เรื่องนี้เราคุยกันได้ อยากได้ปั้นซาไหม เอาไปเลย ผมยกให้คุณเลย เอาจนไปทำอะไรก็ได้ ผม...ผมรู้แล้วว่าคุณเป็นอัลฟ่าชั้นสูง อยากได้ปั้นซาไปเป็นเมียไหม เอาไปเลยนะ เอาไปเลย ผมยกให้คุณเลย”

พลัก!

ปากของราเชนนี้เต็มไปด้วยคราบเลือดสีแดงสด หลังจาก ที่อาเธอร์ซัดหมัดเข้าไปเต็มพละกำลังที่มีของอินิกมา ปกติแล้วอาเธอร์จะไม่ใช้กำลังกับใครหากไม่จำเป็น กระทั่งคำพูดที่หลุดออกมาจากปากว่าจะยกปั้นซาให้เป็นเมีย ต่อให้อาเธอร์สนใจนักร้องคนนั้นมากขนาดไหน ปั้นซาก็ก็น่าสมควรถูกขายเหมือนผักเหมือนปลาขนาดนี้ เพราะฉะนั้นก่อนที่จะขอดูสัญญาทั้งหมด อย่างน้อยขอซัดหมัดใส่หน้าไอ้หมอนี่ก่อนเริ่มคุยก็คงจะดีอยู่เหมือนกัน

“ถ้าเล่าไม่หมด รู้ไหมว่ามันจะไม่จบแค่นี้ต่อไป”

“เล่า...ละ...เล่าแล้ว ผมเล่าแล้ว”

ช่วงสุดท้ายของคอนเสิร์ตถูกปิดจบด้วยเพลงซ้ำที่ปั่นชาตังใจแต่มั่นขึ้นมามีด้วยตัวเอง แต่ไม่รู้ทำไมจู่ๆ หัวใจของเขากลับลั่นไหวแปลกๆ ก่อนหน้านั้นเวลาที่ได้สบสายตากับแฟนคลับหน้าเวทีดวงตาหลายคู่ที่มองมามักจะเป็นประกายคล้ายกับคนที่กำลังตกอยู่ในห้วงทำนองเพลงของวงไอรिश แต่ตอนนี้มันไม่มีแววตาแบบนั้นอีกต่อไปแล้ว ทุกคนต่างมองหน้าปั่นชาพร้อมขมวดคิ้วเหมือนไม่พอใจอะไรสักอย่าง บ้างก็หันไปซุบซิบกับคนข้างๆ แล้วเปิดอะไรบางอย่างในมือถือขึ้นมาดู

ความสงสัยเหล่านั้นไม่มีใครตอบปั่นชาได้เลยสักคน เขาจึงทำได้เพียงแค่นิ่งร้องเพลงต่อไป และในที่สุดก็ถึงช่วงเวลาที่จะต้องกล่าวคำอำลาในช่วงสุดท้ายของคอนเสิร์ตนี้

“ผมอยากจะขอบคุณทุกคนที่มาชมคอนเสิร์ตของพวกเราในวันนี้ ต่อจากนี้ไปไม่ว่าผมจะเป็นใครหรือทำหน้าที่ตรงไหน ผมก็ขอฝากทุกคนช่วยสนับสนุนวงไอรिशต่อไปด้วยนะครับ ฝากสนับสนุนน้องๆ ของผมด้วย หวังว่าจะได้พบกันใหม่ ขอบคุณทุกคนที่ทำให้ผมมายืนอยู่ตรงจุดนี้...ขอบคุณครับ”

ร่างสูงโค้งตัวลงมาเพื่อแสดงให้เห็นถึงความจริงใจที่มีต่อแฟนคลับทุก ๆ คน จนกระทั่งเสียงของผู้หญิงคนหนึ่งตะโกนขึ้นท่ามกลางเสียงนินทาจากคนในฮอลล์ที่รู้เรื่องของปั่นชากันหมดแล้ว

“ปั่นชาโกหกพวกเราทำไม!”

“ออกไป ออกไปจากวงนี้เลย!”

และเสียงด่าทออีกมากมายก็ดังตามมาจากปั่นชาจับใจความไม่ได้ เลยได้แต่ยืนทำหน้างออยู่บนเวที เมื่อหันไปมองทีมงานด้านล่าง ต่างก็กวักมือเรียกให้พวกเขาลงมาได้แล้ว ในช่วงที่แสงไฟบนเวทีดับสนิท ร่างของนักร้องหนุ่มก็ถูกพีกันต์ ผู้จัดการวงไอรिशจึงให้เดินออกห่างจากทุกคนทันที

“พีกันต์เกิดอะไรขึ้น ผมลงไปหมดแล้ว”

“แกไม่ใช่อินิกมาตั้งแต่แรก ทำไมแกไม่บอกพีวะป็น” กันต์หันมาบ่นน้องชาย แต่ไม่ได้จะโกรธเกลียดกันขนาดนั้น แค่ไม่พอใจที่ตัวเองต้องมารับรู้เรื่องราวทั้งหมดพร้อมกับทุกคน จนทุกอย่างมันบานปลายไปไกลขนาดนี้

“ทุกคนรู้เรื่องแล้วเหรอพี่”

“ก็เออสิวะ ไว้หนีนักข่าวได้แล้วแกค่อยเล่าให้พี่ฟัง”

ที่สีหน้าของแฟนคลับเปลี่ยนไปเป็นเพราะทุกคนรู้ความจริงกันหมดแล้ว แววดาของแต่ละคนเต็มไปด้วยความผิดหวัง ป็นชาวยังจำภาพนั้นได้อยู่เลย

“เชี่ยเอ๊ย พวกนักข่าวทำไมมากันไว้นักวะ--ทางนั้นป็นชา” กันต์รีบดึงร่างของน้องชายให้วิ่งออกไปอีกทาง

“พีจะพาผมไปไหน”

“หนีก่อน พวกนั้นมันมารอทำข่าวอยู่ตรงประตูทางเข้าออกกันหมดเลย ถ้าออกไปตอนนี้มีหวังโดนรุมแน่”

“พี ผมไม่ได้เป็นคนปิดเรื่องนี้นะ ผมไม่รู้จริงๆ”

“อ้าว แล้วใครมันรู้เรื่องนี้ขึ้นมวะ” กันต์ทำหน้างหลังจากที่พาป็นชาเข้ามารถอบอยู่ตรงบันไดหนีไฟแล้ว

“ไอ้ราเชนน์ มันเอาผลตรวจปลอมไปหลอกทุกคนว่าผมเป็นอินิกมา ผมก็เพิ่งรู้จากมันวันนี้แหละ”

“ฮะ! นี่มันกล้าทำขนาดนี้เลยหรอ ตอนนี้คนทั้งประเทศเขารุมสาปแช่งแกกันหมดแล้วป็น”

“เขาโกรธที่ผมไม่ใช่อินิกมาหรอพี่กันต์”

“ก็ส่วนหนึ่ง แต่แฟนคลับแกจริง ๆ เขาโกรธที่แกไม่ยอมบอกความจริง--แกไม่ต้องคิดที่จะไปโพสต์แก้ตัวตอนนี้เลยนะ พูดยอะไรไปก็คงไม่มีใครฟังแล้ว พี่ว่าระหว่างนี้แกน่าจะหลบไปพักแล้วรอให้ข่าวมันซาาก่อนดีไหม”

“คอนโดผมก็กลับไม่ได้เลยหรอ”

กันต์ได้แต่ถอนหายใจอย่างหมดหวัง ความจริงก่อนหน้านี้ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่เขาไปแอบได้ยินมา มันไม่ใช่ผลดีต่อดัวปั่นซาเลย หากอีกคนยังอยู่ที่นี้ ยังอยู่ในสายตาของราเซนต่อไป

“รู้ไหมว่าไอ้ราเซนมันจะขายแกให้ใครก็ไม่รู้”

“ขาย?”

“ขายที่แปลว่าขายตัวแกให้คนอื่นไง เมื่อกี้พอพี่รู้ข่าวเลยขึ้นไปหาราเซน แต่มันคุยอยู่กับใครก็ไม่รู้ เห็นมันบอกว่าจะยกแกให้เป็นเมียเขา น่าจะพวกนายทุนที่จะมาซื้อค่ายเพลงนี่ต่อ พอพี่ฟังจบถึงรู้ว่ามันเหี้ยขนาดนี้ ก็เลยรีบลงมาดูแก แต่ดันเห็นข่าวมันซะก่อน...ปั่นซา ตอนนั้นแกไม่ปลอดภัยแล้วนะ ไหนจะแฟนคลับ ไหนจะนักข่าว ไหนจะทางตำรวจที่จะเรียกตัวแกไปสอบสวนเรื่องเอกสารปลอมมันอีก ใครๆ ก็รู้ว่าการปลอมแปลงประวัติมันผิดกฎหมาย”

“...”

“แต่ที่น่ากลัวที่สุดตอนนี้ก็คือไอ้ราเซนนั่น”

“เราไม่มีทางที่จะอธิบายความจริงเลยเธอพี่”

“ต่อให้พูดไปตอนนี้ก็ไม่มีใครเชื่อแกป็น...หลบไปอยู่ที่อื่นสักพักเถอะนะ เดี่ยวตรงนี้พี่เคลียร์เอง”

“ก็ได้ครับ”

แม้ไม่อยากหนี สุดท้ายก็ต้องหนีอย่างทีพี่กันต์ว่า หนีไปตั้งหลักก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกทีว่าจะเอาอย่างไรกับเรื่องนี้ต่อไป เมื่อตกลงกันเสร็จ ยังไม่ทันที่กันต์จะพาปั่นซาเดินออกไป ประตูทางหนีไฟก็ถูกเปิดออก พร้อมกับร่างสูงสองคนเดินเข้ามาเผชิญหน้ากับพวกเขาพอดี

“คุณ...” ปั่นซาจำเขาได้ เขาคือผู้ชายคนนั้นที่ยืนทักท้วงให้ตอนอยู่ในห้องน้ำ ส่วนผู้ชายอีกคนที่ยืนอยู่ข้างกัน ปั่นซาไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนเลย

“รู้ข่าวแล้วใช่ไหม” อาเธอร์เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่ดูอ่อนลง

“อ้อ”

“นี่ใครอะบ้าน ไวใจได้เธอ” กันต์ชี้ไปทางร่างสูงทั้งสองที่มี
สายตาเยือกเย็นไม่แพ้กัน บ้านซาไปรู้จักได้อย่างไร

“เขาเคยช่วยผมไว้ครับ”

“อ้าวเธอ จันทน์เดียวไว้ค่อยคุยกัน พี่ว่าเรารีบไปที่รถกันดีกว่า”

ก่อนที่พวกนักข่าวจะตามหาตัวเจอ เขาต้องรีบพาบ้านซาออกไป
จากที่นี้ให้ไวที่สุด กันต์รีบคว้ามือของนักร้องหนุ่ม ทว่าบ้านซากลับ
ขึ้นตัวเอาไว้เมื่อนึกแผนการบางอย่างขึ้นมาได้

“บ้านนี้รถของพี่กันต์คงมีพวกนักข่าวรออยู่เต็มไปหมด ผมว่า
เราคงไปตรงนั้นไม่ได้แล้วละครับ”

“จริงด้วยสิ จันทน์จะเอาอย่างไรกันดี”

ทั้งสี่คนหันมามองหน้ากันเพื่อระดมความคิด จนกระทั่งอาเธอร์
หันไปพูดกับเพื่อนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ

“ถอดสูทมึงให้เขาใส่”

“อะ สูทกู?” เจเดนขี้นิ้วเข้าหาตัวเอง อาเธอร์พยักหน้าอีกครั้ง
ยืนยันจะให้เจเดนถอดสูทออกมา ก่อนจะหันไปอธิบายแผนการให้
ทุกคนเข้าใจ

“ตอนนี้อะบ ๆ คอนฯ มีแต่แฟนคลับเต็มไปหมด ทางเข้าออก
ก็มีนักข่าวรออยู่ ผมจะพบบ้านซาหนีไปทางด้านหลัง แล้วให้เพื่อนผม
ปลอมตัวเป็นบ้านซาหนีไปกับคุณที่ลานจอดรถ” ประโยคหลังอาเธอร์
หันไปพูดกับผู้จัดการของบ้านซา

“ได้นะ โชคดีวันนี้ผมใส่เสื้อสีขาวมาเหมือนคุณบ้านซาเลย ส่วน
สูงเราก็พอ ๆ กัน” เจเดนที่เข้าใจความคิดของเพื่อนยืนยันดีที่จะช่วย
อย่างเต็มที่

“ไวใจได้แน่นะบ้าน” กันต์กระซิบถามคนของตัวเอง

“ลองเสี่ยงดูก็ได้พี่ มันไม่มีทางเลือกอื่นแล้วนี่”

“โอเค จันทน์ก็เอาตามนั้น ไปอยู่ที่ไหนส่งข่าวมาบอกพี่ด้วยนะ

ปิ่น พี่เป็นห่วง--ส่วนคุณ ผมหวังว่าคุณจะเป็นคนดี อย่าล้อเล่นกับความเชื่อใจของน้องผมแล้วกัน"

"อือ" อาเธอร์พยักหน้า "ตึ๊งนักข่าวออกไปที่ลานจอดรถบนตึกให้หมด ผมจะรีบพาปิ่นซาไปขึ้นรถที่จอดอยู่หลังฮอลล์"

"โอเค" กันต์เข้าใจแผนการนั้น ก่อนจะแยกจากกัน ด้วยความที่อยู่กับปิ่นซามาสองปีทำให้เขารู้สึกใจหายมากเหลือเกินที่จะต้องลาจากกันตรงนี้

"ดูแลตัวเองดี ๆ นะปิ่น ไม่ต้องเป็นห่วง เรื่องทางนี้พี่จะจัดการให้เอง ถ้าถึงที่พักแล้วโทร. หาพี่ด้วยนะ"

กันต์รีกร่างน้องชายเข้ามากอดแน่น ขณะที่ปิ่นซาก็เริ่มน้ำตาซึม เพราะตลอดเวลาที่เข้ามาในวง เขาเชื่อใจกันต์มากที่สุดแล้ว

"พี่กันต์ก็ดูแลตัวเองด้วยนะครับ ผมฝากน้องในวงด้วยนะพี่"

"อือ ไปเถอะ ไม่ต้องห่วงพี่แล้ว"

ทันทีที่แยกจากกัน ปิ่นซาก็ถูกอาเธอร์จูงมือพาไล่เลาะรอบตึกไปเรื่อย ๆ รวบรวมเคยกับสถานที่แห่งนี้เป็นอย่างดี ตลอดเวลาที่เดินตามไป สายตาของปิ่นซาเขาแต่จับจ้องไปที่แผ่นหลังกว้างนั้น ตลอดเวลา ได้แต่นึกสงสัยว่าผู้ชายคนนี้เป็นใครกัน ทำไมถึงโผล่มาในเวลาที่เหมาะสมขนาดนี้

"นักข่าว!"

จังหวะที่มีกลุ่มนักข่าวกำลังวิ่งมาทางนี้ อาเธอร์รีบดันปิ่นซาให้ชิดกับกำแพงพร้อมกับใช้ร่างของตัวเองบดบังสายตาจากคนพวกนั้นเอาไว้ แน่ใจว่าไม่มีใครสังเกตเห็นเลยว่าปิ่นซาเ็นอยู่ตรงนี้ จนกระทั่งคนกลุ่มนั้นเดินผ่านไป อาเธอร์ก็ไม่รอช้ารีบจูงมือพาอีกคนมุ่งตรงไปยังจุดหมายทันที

ใช้เวลาอยู่พอสมควรในที่สุดพวกเขาก็เดินมาจนถึง Aston Martin คันสีดำที่จอดเด่นเป็นสง่าอยู่ด้านหลังฮอลล์นี้ ถ้ารถคันนี้ขึ้น

ไปจอดอยู่บนตึก ต้องสะดุดตาผู้ที่เดินผ่านไปผ่านมาอย่างแน่นอน

“รีบขึ้นรถ” อาเธอร์ออกคำสั่งหลังจากที่ปลดล็อกรถเรียบร้อยแล้ว
บันชาที่รีบวิ่งอ้อมไปขึ้นรถอีกฝั่งหนึ่งทันที

นับว่าเป็นประสบการณ์ครั้งแรกที่บันชาได้มีโอกาสนั่งรถคัน
หรูขนาดนี้ โดยมีชายแปลกหน้าที่ช่วยเหลือกันถึงสองครั้งสองครา
เป็นคนขับรถพาเขาออกไปจากตึกข่าวที่ยังรออยู่

“คุณ ถ้ามีคนมองเข้ามาต้องรู้แน่เลยว่าผมอยู่ในนี้”

“คันนี้ฟิล์มทึบ มองไม่เห็นหรอกว่าใคร”

“...”

“แต่ถ้าไม่สบายใจ จะเอาสุทผมไปคลุมหน้าคุณก่อนก็ได้”

“ไม่เป็นไร ผมมีสุทของเพื่อนคุณแล้ว” บันชาพยายามถอดสุท
ของเจเดนออก แต่อาเธอร์โวยว่า ทำให้สุทของเจ้าตัวถูกนำมาวาง
พาดไว้บนตึกของบันชาแล้ว

“ไม่เป็นไรคุณ ผมใช้ตัวนี้ก็ได้”

“ผมไม่ชอบกลิ่นมัน”

ตอบคำถามนั้นจบอาเธอร์ก็โยนสุทของเจเดนไปไว้ที่เบาะหลัง
อย่างไม่มีดี บันชายังงงกับพฤติกรรมนั้นอยู่เลย แต่ก็ต้องสละความ
คิดทิ้งไป แล้วรีบนำสุทของอาเธอร์มาคลุมใบหน้าของตัวเองเอาไว้
ขณะที่รถกำลังแล่นผ่านกลุ่มแฟนคลับที่ยืนออกันอยู่หน้าฮอลล์

สุทตัวนี้เต็มไปด้วยกลิ่นเย็นๆ จากเจ้าของ มันยิ่งทำให้บันชา
รู้สึกสบายใจกว่าตอนที่สวมสุทของเจเดนเสียอีก

ตลอดเส้นทางที่อาเธอร์ขับรถออกมา รอบๆ คอนเสิร์ตมีแต่
ป้ายไฟรอตซ์ของบันชาที่บรรดาแฟนคลับตั้งใจทำให้ เมื่อเข้าตอนที่
มาถึงยังดีใจอยู่เลย แต่ตอนนี้ความรู้สึกมันไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป
ไม่คาดคิดเลยว่าวันสุดท้ายของวงมันจะมาไว ไม่คิดว่าการโกหกเพียง
ครั้งเดียวโดยไม่ตั้งใจมันจะเกิดผลกระทบเป็นวงกว้างขนาดนี้

“จะให้ผมพาคุณไปที่ไหน”

หลังจากที่รถยนต์มุ่งหน้าขึ้นทางด่วน อาเธอร์ที่ทำหน้าที่เป็นคนขับหันกลับมาถามคนข้างๆ ที่เอาแต่นั่งเหม่อลอยมองข้างทางด้วยสายตาที่ดูว่างเปล่า คงจะกำลังคิดถึงเรื่องดราม่าพวกนั้นอยู่แน่ๆ

“ไปที่ไหนก็ได้ แล้วแต่คุณเลย”

“เชื่อใจผมเหรือ” ปั่นซาหันไปมองเลี้ยวหน้าของอีกคนก่อนจะตอบกลับไป

“ไม่รู้สิ อะไรบางอย่างมันบอกให้ผมเชื่อใจคุณ”

“คิดออกก็บอกผมแล้วกัน”

เมื่อยังไม่รู้จุดหมายปลายทางที่อยากจะไป อาเธอร์ก็ทำได้เพียงแค่ขับรถต่อไปเรื่อย ๆ จนกว่าอีกคนจะนึกออก เขาไม่อยากจะเร่งรีบเพราะแค่นี้ปั่นซาก็ปวดหัวมากพอแล้ว รอให้จิตใจสงบมากกว่านี้แล้วค่อยถามอีกทีก็ยังไม่วาย

“ลืมเลย ผมยังไม่รู้เลยว่าคุณชื่ออะไร”

“เรียกว่าอาเธอร์ก็พอ”

“คุณอาเธอร์...” ปั่นซาทวนชื่ออีกครั้ง

หลังจากนั้นทั้งห้องโดยสารก็ตกอยู่ในความเงียบ ท้องฟ้าด้านนอกตอนนี้มืดสนิท มีเพียงแสงไฟบนทางด่วนที่ยังคงส่องแสงสว่างอยู่

ระหว่างทางที่รถกำลังแล่นไป ใจของปั่นซาก็เอาแต่พะว้าพะวังเพราะอยากจะโทร. ไปขอโทษน้องๆ ในวงที่ทำให้เรื่องทั้งหมดเป็นแบบนี้ การหนีเอาตัวรอดออกมาคนเดียวไม่ต่างอะไรจากคนเห็นแก่ตัว ปลอ่ยให้เด็ก ๆ ต้องเผชิญหน้ากับชะตากรรมนั้นอยู่เพียงฝ่ายเดียว

“มีอะไรหรือเปล่า”

“ผมรู้สึกไม่ดีเลยที่ทิ้งทุกคนมาแบบนี้”

“ทุกคนคือใคร”

“พวกน้องในวงนั้นแหละ เมื่อก็มัวแต่หาทางหนี ลืมคิดไปเลย ว่าถ้าพวกนักข่าวหาตัวผมไม่เจอ ก็คงไปดักรอสัมภาษณ์คนอื่นในวงแน่เลย”

เวลานั้นป้านซาร์อันใจจนอยากจะให้อาเธอร์วนรถกลับไป แต่ก็รู้สึกเกรงใจเนื่องจากตอนนี้พวกเขาเดินทางออกมาไกลมากแล้ว

“นอกจากคนในค่าย มีใครอีกไหมที่คุณไวใจได้ ญาติ หรือไม่ก็พ่อแม่ของคุณ”

“ไม่มีแล้ว พ่อผมเสียไปนานแล้ว ส่วนแม่ก็แต่งงานใหม่ตั้งแต่ผมยังเด็ก ผมโตมากับย่า ตอนนี้ย่าผมก็เสียไปหลายปีแล้วด้วย”

อาเธอร์ไม่คิดว่าชีวิตป้านซาร์จะโดดเดี่ยวขนาดนี้ ถ้ามองจากภายนอกดูเหมือนเป็นคนที่ถูกรายล้อมด้วยความรักมาโดยตลอด แต่เมื่อรู้ความจริงในช่วงเวลาคับขันเช่นนี้ ป้านซาร์กลับไม่เหลือใครเคียงข้างเลยสักคน

“ถามทำไมเหวอ จริง ๆ คนที่ผมสนิทมากที่สุดก็คือพี่กันต์ คนที่คุณเพิ่งเจอเมื่อที่นั่นแหละ แล้วก็น้องอะตอมอีกคน เขาเป็นน้องในวงของผมเอง” หลังจากที่ได้ยินป้านซาร์พูดถึงคนเหล่านั้น อาเธอร์ก็รีบส่ายหน้าอย่างเอือมระอา

“ทำไมคุณถึงทำหน้าที่แบบนั้น มีอะไรหรือเปล่า”

อาเธอร์ซึ่งใจอยู่ลึกกลัวว่าจะพูดดีใหม่ จนในที่สุดเขาก็ตัดสินใจหักพวงมาลัยเลี้ยวรถจอดข้างทางหลังจากที่ขับพ้นทางด่วนมาได้สักพัก เพราะเรื่องที่จะคุยต่อไปนี้เป็นเรื่องที่ซีเรียสมาก และมันก็คงมีผลต่อจิตใจของป้านซาร์อยู่พอสมควร

“ผมขอพูดกับคุณตรง ๆ เลยแล้วกัน”

“...”

“ที่นี่ไม่เหลือใครที่คุณไวใจได้แล้ว แม้แต่เด็กพวกนั้น ก็ไม่ได้จริงใจกับคุณขนาดนั้น”

“หมายความว่า...”

หัวใจของคนฟังชาวบ เพราะทุกคนที่อาเธอร์หมายถึง นั่นคือบ้านหลังสุดท้ายที่ปั่นซาเลื่ออยู่ในตอนนี้

“คุณรู้ได้ไงว่าคนในค่ายไวใจไม่ได้ คุณไปรู้อะไรมา คุณเป็นใครกันแน่ อาเธอร์”

“ไว้ผมจะเล่าให้คุณฟังอีกที แต่ตอนนี้คุณต้องตัดสินใจก่อนว่าจะให้ผมพาคุณไปที่ไหน ที่ไม่ใช่การกลับไปอยู่กับคนในค่ายนั้น และก็ต้องเป็นที่ที่ไม่มีใครหาคุณเจอด้วย รู้ไหมว่าคนที่อันตรายที่สุดตอนนี้ ก็คือคนที่อยู่ในค่ายเดียวกันกับคุณนั่นแหละ”

“แล้วผมยังไวใจคุณได้ใช่ไหม...”

จู่ๆ ปั่นซากู้รู้สึกหวาดระแวงคนข้างกายขึ้นมา ทั้งๆ ที่ยอมกระโดดลงเรือลำเดียวกันแล้ว ในคำว่าคนในค่ายเพลงไวใจไม่ได้ มันรวมถึงใครบ้างปั่นซากู้ก็รู้ แล้วกับผู้ชายคนหนึ่งที่เพิ่งเจอหน้ากันแค่วันเดียว ปั่นซากู้จะกล้าไวใจได้อย่างไร

“ผมไม่ทำอะไรคุณหรอก ยังไงคุณก็เป็นอัลฟ่า เร็วแรงคงพอจะสู้กับผมได้”

“แล้วคุณล่ะเป็นอะไร”

“ผมเป็นอินิกม่า...อินิกม่าจริง ๆ” อาเธอร์ย้ำอย่างชัดถ้อยชัดคำ และเมื่อปั่นซากู้ความจริง เขาก็รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ เดิมทีตนยังไม่เคยสัมผัสกับคนที่เป็อินิกมามาก่อนเลย ที่บอกว่าพอจะสู้ได้นะ ความจริงแล้วเขาสู้กับพวกนี้ไม่ได้เลยสักนิดเดียว

“เลือกได้หรือยังว่าจะไปอยู่ที่ไหนก่อน”

“ผมไม่รู้ ผมมีแค่คอนโดของผมที่เดียว นอกนั้นผมก็ไม่มีบ้านที่อื่นแล้ว เงินทองติดตัวก็ไม่มี จะให้เปิดโรงแรมนอนก็ไม่ได้ มือถือทุกสิ่งทุกอย่างน่าจะอยู่กับพี่กันต์หมดแล้ว”

เมื่ออาเธอร์ได้ฟังเช่นนั้น เขาก็เริ่มครุ่นคิดกับตัวเองว่าจะเอา ยังไงต่อไป แม้ลึกๆ จะมีตัวเลือกสุดท้ายที่เตรียมเอาไว้ แต่เขาก็ไม่

อยากจะเลือกทางนั้นเลย เพราะถ้าต้องเลือกจริงๆ มันก็ไม่ต่างอะไรจากการเริ่มต้นชีวิตใหม่ ในสถานที่แห่งใหม่ ที่ที่ปั่นซาไม่เคยไปมาก่อน

“นั่นก็กลับไปด้วยกัน”

“กลับไปไหน?”

“บ้านผม”

“ไม่ได้หลอกผมไปทำไม?” ปั่นซายังไม่หายระแวง จนอาเธอร์ถึงกับถอนใจออกมาแล้วเอ่ยถามบางอย่างกับปั่นซา

“ใช้ป็นเป็นไหม?”

“ไม่” ปั่นซารีบส่ายหน้า

อาเธอร์เปิดที่เก็บของในรถแล้วนำมิดพกลั่นออกมาหนึ่งเล่ม ก่อนจะยื่นมันให้ปั่นซารับไป

“ผมรู้ว่าเราเพิ่งรู้จักกันได้ไม่กี่ชั่วโมง ผมไม่มีอะไรจะพิสูจน์ว่าผมสามารถไว้วางใจได้จริงๆ ถ้าถึงเวลาที่คุณรู้สึกไม่ปลอดภัย คุณใช้มิดเล่มนี้ป้องกันตัวเองได้เลย แต่ถ้าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก็เก็บมันไว้ดี ๆ อย่าเอาออกมาเล่นพร่ำเพรื่อ”

“แล้วทำไมคุณไม่ให้ผมใช้ป็นล่ะ?”

“ถ้ามันลั่นโดนผม ผมก็แค่ตาย แต่ถ้ามันลั่นโดนคุณ ผมคงรู้สึกผิดไปตลอดชีวิตที่ยอมให้คุณจับป็นทั้ง ๆ ที่รู้ว่าคุณใช้มันไม่เป็น...และต่อจากนี้ไป ถ้าวันใดคุณไม่ไว้วางใจผมอีก มิดที่ผมให้ไว้ คุณใช้มันจัดการผมได้เลย”

อาจจะเป็นคำพูดที่ดูห่อเหี่ยวไป แต่ในความคิดของปั่นซา นี่คงเป็นความจริงใจที่อาเธอร์แสดงออกมาให้เขาเห็นได้อย่างชัดเจนที่สุด ถามว่าปั่นซาจะใช้มันไหม เขาคงไม่กล้าใช้ตราบโดที่อาเธอร์ยังเป็นคนดีในสายตาของปั่นซาอยู่